

85.

Fra en Vesterhavskirkegaard.

Af Forstander, Dr. phil. Axel Garboe.

Meget kan man læse ud af vort Lands forskellige Kirkegaarde. Hver Egn sætter *sit* Præg paa de Dødes Hvilested. Hver Grav har *sin* Historie at meddele. De skiftende Tiders Smag – eller om man vil: Kulturstrømninger – præger ogsaa Kirkegaardene.

Saa ligger da disse fredlyste Pletter rundt om i vort Land og fører deres egen stille Tale for den, som vil lytte dertil. Mest naturligtvis for den, som har levet Egnens Liv i mangfoldige Aar og kender alle dem, der hviler under Gravtuerne. Men ogsaa for en Vandringsmand, der standser en Stund, gaar gennem Kirkegaardslaagen og dvæler i de Dødes Have.

En af de paa sin Vis ejendommeligste Kirkegaarde ser man ved *Nørre Lyngvig* paa Holmslands Klit ved Ringkøbing. Vesterhavets barske Nærhed præger Kirkens Omgivelser. Der gror Marehalm og fattige, vilde Urter mellem, ja over Gravene, som Folk prøver paa at holde fri for den uønskede Vegetation, undertiden ved Midler, som andre finder uskønne: En planteløs Grusbelægning som en lille Ørken, indrammet af en graa, støbt Cementramme. Saa synes man, at det er bedre at lade et Kors af Jern eller Træ markere Graven, der iøvrigt dækkes af Klittens vilde Flora, – som Terje Vigns Grav derude paa det yderste Skær.

Gravene taler deres eget, stærke Sprog om den Kamp, der føres for Livet derude ved det store Hav – eller i det enkelte Menneskes Sjæl. „Paa Blodets Regning“ satte de over en hedengangen. Og disse Ord aabner vide Perspektiver.

Men ogsaa om Forlis taler Kirkegården i Nr. Lyngvig. Her fandt mangan en Sømand sit sidste Hvilested. Udenlandske Navne staar der paa Stenene.

Havets Nærhed mærkes. Barsk er Naturen derude. Ogsaa Kirkegården i Nørre Lyngvig afspejler dette og har meget at sige til den, der træder indenfor dens Laage.

85. Fra venstre: 1. Billede af uplejede Grave, 2. Grav med Cementramme og ikke anden Prydelse end Marmortavler og 3. Hollandske Søfolks Grav.

Alle Fotos fra Nørre Lyngvig Kirkegaard ved A. Garboe, 1935.